

๑

เจ็ดโมงครึ่งวันทำงานในขบวนรถไฟไฟฟ้า เนื่องจากผ่านสถานีใหญ่ และย่านธุรกิจออกมาพอสมควรแล้วจึงทำให้ผู้โดยสารบางตาลงบ้าง รายายินอ่านข่าวในโทรศัพท์มือถือ

สิ้นเสียงเป่า เจ้าของโรงแรมดังกุ๊กกิ๊ก หลังต่อลู่วิ่งมาสามปี
พินัยกรรมส่อเค้าว่าน

หญิงสาวไม่อยากจะเชื่อสายตาว่าจะเห็นชื่อนี้ในโลกโซเชียล นอกจากนั้นยังเห็นภาพ ‘เสีย’ คนนั้นชัดเจน ในข่าวมีรายละเอียดเกี่ยวกับธุรกิจที่เขาทำ อายุตอนเสียชีวิตคือ ๖๑ ปี

เธอสูดลมหายใจลึกตื้นสติ รีบไถหน้าจอให้ข่าวนั้นเลื่อนลงไป แต่ขณะที่จะเก็บโทรศัพท์ก็เหลือบเห็นชายคนหนึ่งที่นั่งอยู่ตรงหน้าเธอมองมา

แรกที่เดียวรายาไม่สนใจ ว่าดวงตาสีดำสนิทของเขาเลื่อนขึ้นลงก่อนจะมาหยุดตรงหน้าอกของเธอ รายาตาเขียว เพราะการที่เธอยืนจับท่วงนั้นทำให้สายตาเขาส่องสว่างกายของเธออย่างไรร่มารยาท

‘โรคจิต’

เธอดำโดยไม่ออกเสียงก่อนจะขยับหนีออกไปยืนที่ตู้โดยสารอื่น
ผู้ชาย...เหมือนกันหมดทั้งโลก คิดแต่เรื่องแบบนั้น

สำนักงานบริษัทแห่งหนึ่ง อีกลิบนาที่จะลืบเอ็ดโฌง เหล่าพนักงานต่าง
คร่ำเคร่งกับงานตรงหน้าตน เช่นเดียวกับรายา เมื่อโทรศัพท์บนโต๊ะส่งเสียง
ดังหญิงสาวก็ยกหูโทรศัพท์

“รายา เอกสารคุณอดิสรณ์เรียบร้อยหรือยัง”

“เสร็จแล้วค่ะ เดี่ยวหนูเอาไปให้”

เธอตอบก่อนจะหยิบแฟ้มเอกสารออกไปส่งให้เลขานุการของ
ผู้จัดการแผนก ซึ่งนัดลูกค้าคนสำคัญมาเซ็นสัญญาในกรมธรรม์วันนี้

รายามีหน้าที่ตรวจสอบเอกสารประกอบการมรณกรรมของลูกค้า เธอ
ทำงานที่แผนกดูแลลูกค้านิติบุคคล ส่วนมากจึงมักจะเป็นลูกค้ารายใหญ่
และบางครั้งก็ต้องตรวจสอบเอกสารภาษาอังกฤษทั้งหมด

เธอทำงานที่นี่ได้สามปีแล้ว ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนร่วมงาน เพียงแค่
ไม่ต้องสูงลิบกับใครให้มาก ทั้งนี่เองานที่ต้องละเอียดรอบคอบก็ทำให้
วันหนึ่งๆ แค่ตาลายกับเอกสารก็หมดเวลา

จะมีก็แต่ต้องหาวิธีปฏิเสธบรรดาชายหนุ่มที่พยายามจะชวนเธอไป
กินข้าวอยู่บ่อยครั้ง ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นตัวแทนต่างแผนก หรือไม่ก็พนักงาน
ที่เพิ่งเข้ามาใหม่

“ขอบใจค่ะ”

พรทิพย์รับแฟ้มที่รายาเดินมาส่งให้ จังหวะนั้นมีผู้มาเยือนสองคน
เดินเข้ามาพอดี คนหนึ่งเป็นชายร่างสูงใหญ่วัยประมาณห้าสิบปลาย อีกคน
เป็นหญิงสาวที่ดูเหมือนจะเป็นผู้ช่วย เลขานุการสาวจึงรีบลุกยกมือไหว้

“สวัสดีค่ะคุณอดิสรณ์”

อีกฝ่ายรับไหว้

“สักรุ่นะคะ” เธอยกหูโทรศัพท์ทักเรียกเสียงแจ้งให้เจ้านายรับทราบ

“เชิญค่ะ รับน้ำอะไรไหมคะ”

“น้ำเปล่าก็พอครับ”

“ค่ะ” เธอยิ้มแล้วก้าวไปเปิดประตูห้องให้ลูกค้า

รายาที่ส่งเอกสารแล้วกำลังจะถอยออกไปทันได้เห็นสายตาของ
อดิสรณ์ที่มองมาก่อนจะเดินเข้าไปในห้อง เธอเหม้มปาก รีบเดินกลับไปยังโต๊ะ
ทำงานของตน

พักกลางวัน รายารับงานข่าวมาจากร้านแล้วเดินมองหาที่นั่ง วันนี้
เพื่อนร่วมแผนกชวนกันไปกินข้าวที่นอกอาคาร แต่เธอรู้สึกปวดหัวจึงไม่
อยากไป สงสัยว่าจะได้นั่งกินคนเดียว

“รายา”

ชายคนหนึ่งโบกมือเรียก ชั่วข้ามเขายังมีที่ว่าง หญิงสาวจึงเดินไปหา

“ไม่ได้ไปกับพวกพี่พรเหรอ”

“เปล่าค่ะ”

ชายหนุ่มที่ทักเธอคือปานเทพ เขาเป็นรองหัวหน้าฝ่ายบริการลูกค้า
ประกันยานพาหนะ เคยอยู่แผนกนิติบุคคลมาก่อนจึงคุ้นเคยกัน

“ได้ยินว่าวันนี้ปิดจ๊อบขนส่งยักษ์ใหญ่ได้เหรอ”

รายาพยักหน้า

“หา เอสพีนะนะ ปิดได้แล้วเหรอ” หญิงสาวร่วมโต๊ะอีกคนโผล่ถาม
ขึ้นมา “สุดยอดเลย ปีนี้จะได้โบนัสที่เดือนกันเญี่ รายา”

“ต้องไปถามตัวแทนค่ะ หนูแค่คนเตรียมเอกสาร”

“ก็ช่วยๆ กันทั้งหมดแหละ ได้ยินจากพี่พรว่าเธอก็ช่วยเขาได้ไม่น้อย
เลย เรื่องเอกสารภาษาอังกฤษนะ”

รายาได้แต่ยิ้มแล้วตักข้าวกิน ปานเทพสบตาก่อนจะถามพอให้ได้ยิน

“น้องไอเป็นไงบ้าง”

หญิงสาวนั่งเล็กน้อย ตอบเบาๆ “ไม่เป็นอะไรแล้วค่ะ ไปโรงเรียนได้

แล้ว”

“เย็นนี้รายาก็ไปรับเหมือนเดิมใช่ไหม”

เธอพยักหน้าตอบ เขาเฝ้าปาก นิ่งคิดเล็กน้อยแล้วตัดสินใจถาม

“เย็นนี้ติดรถไฟไหม จะได้ไม่เสียเที่ยว วันนี้ไฟไม่มีงานแล้ว”

รายามองหน้าเขา จากนั้นจึงหลุบตา “ไม่เป็นไรค่ะพี่ปาน รายาเกรงใจ”

ที่พักของรายาเป็นห้องเช่าชั้นเดียว อยู่ก่อนถึงบ้านของชายหนุ่มที่ต้องเข้าไปอีกราวหนึ่งกิโลเมตร แม้จะรู้ว่าบ้านของเขาและเธออยู่ในซอยเดียวกัน แต่เธอก็ปฏิเสธทุกครั้งที่เขาเอ่ยปากชวน โดยเฉพาะการ ‘ติดรถ’ ไปจากที่ทำงานแบบนี้ เพราะมันหลีกเลี่ยงการพุดถึงได้ยาก

กระนั้นปานเทพก็ยังมีวิธีของเขา ด้วยเนื้องานที่ต้องออกไปหาลูกค้า บางครั้งเขาก็ใช้เวลาหลังเสร็จงานไปนั่งเล่นเป็นเพื่อนไอนุ่นที่โรงเรียนระหว่างรอรายาเลิกงาน ถึงตอนนั้นเธอก็ยอมนั่งรถมากับเขา ซึ่งชายหนุ่มก็รู้ ไม่ทำให้สถานการณ์แบบนี้เกิดขึ้นบ่อยๆ เพื่อไม่ให้เธออึดอัดใจ

“ไม่เป็นไร รู้ว่าน้องไอสบายดีพี่ก็โล่งใจแล้ว”

คำตอบมาพร้อมรอยยิ้มจริงใจทำให้คนรับสบายใจ อย่างน้อยเขาก็ยังยอมรับมิตรภาพในฐานะเพื่อน เธอเองก็ไม่อยากตัดความสัมพันธ์ให้ขุ่นเคืองกัน อย่างน้อยในยามฉุกเฉินขึ้นมาจริงๆ ยังขอความช่วยเหลือได้

“น้องเนยมาแล้วว๊ยย”

เสียงของชายคนหนึ่งที่นั่งร่วมโต๊ะทำให้ปานเทพหันไปมอง

“ไหนด อิม ก็แบบเดิมๆ นะ ไม่มีอะไรแปลกใหม่เลย” เพื่อนร่วมโต๊ะอีกคนบอก

“มึงจะให้แปลกไปไหนวะ น้องเนยนี่ก็ตัวตึงสุดตอนนี้แล้วนะ”

“ไม่รู้สิพี่ ผมรู้สึกว่าคุณแล้วก็เหมือนเดิม โฟสมุมเดิม ยิ้มแบบเดิม”

ชายหนุ่มสองคนวิพากษ์วิจารณ์กันโดยมีหญิงสาวร่วมโต๊ะคนเดิมแสดงความเห็นประปราย

“เนยไหนด” ปานเทพถามแทรกวงสนทนา แต่สายตารุ่นน้องสองคนที่

มองกลับมาเหมือนคำถามของเขาเป็นเรื่องผิดบาป

“อะไรที่ปาน อย่าบอกนะว่าไม่รู้จักน้องเนยไชคีนะ”

“ก็พวกมึงมีชื่อ้องนั่นน้องนี่เป็นล้านชื่อ ใครจะไปจำได้หมด”

อีกฝ่ายหัวเราะแล้วอธิบายปนชื่นชม ทำให้รายาพลอยได้ฟังไปด้วย

เท่าที่จับใจความได้ พวกเขา กำลังพูดถึงแพลตฟอร์มที่รวมภาพหญิงสาวเซ็กซี่ให้ดาวน์โหลด มีนางแบบหน้าตาสวยและน่ารักกลับหมุนเวียนมาถ่ายแบบในคอนเซปต์ต่างๆ รวมทั้งยังเป็นกิ่งมอดลลิงจัดหานางแบบให้ลูกค้าถ่ายโฆษณาสินค้ารวมไปถึงรีวิวลินค้าต่างๆ ด้วย บางคนได้ไปเป็นนักแสดงตัวรอง บางคนหมดสัญญาแล้วก็ถึงขนาดได้เป็นนักแสดงในสังกัดใหญ่ก็มี

ไชคีเป็นแพลตฟอร์มที่มาแทนนิตยสารเพลย์บอยในยุคที่สื่อสิ่งพิมพ์เริ่มซบเซา นิตยสารกว่าครึ่งปิดตัวไปจากแผง ก็มีไชคีที่เริ่มตั้งแนวคิดนี้มาก่อนใคร กระทั่งโซเชียลเน็ตเวิร์กอย่างเฟซบุ๊กมาถึงก็ยิ่งทำให้ผลงานของไชคีเป็นกระแสอยู่บ่อยครั้ง ปัจจุบันไชคีถือเป็นบริษัทใหญ่ที่ผู้หญิงหลายคนอยากเข้าไปเริ่มต้นทำงานในอาชีพดารานักแสดง เน็ตไอดอล หรืออินฟลูเอนเซอร์

หลังจากกินข้าวเสร็จแล้ว อาจเพราะยังเหลือเวลาและคนในแผนกยังไม่กลับมาจากพักเที่ยง รายาจึงเข้าไปในเพจไชคี

โดยไม่รู้เลยว่ามันจะเปลี่ยนชีวิตเธอไปโดยสิ้นเชิง

เสียงเคาะประตูทำให้รายาที่กำลังสอนคำศัพท์ให้อู๋นลูกมามองตรงหน้าต่างด้านหน้า พอเห็นว่าเป็นใครก็เปิดประตู

“พี่ปาน”

“ทำอะไรกันอยู่สาวๆ พี่ชื่อขนมมาฝาก”

เธอรับขนมจากชายหนุ่มแล้วเชื้อเชิญให้เขาเข้ามา ที่พักของรายาเป็นห้องเช่าแบบชั้นเดียวมีห้องน้ำในตัว แม้จะไม่กว้างมากนักแต่ก็เป็น

สัดส่วนและเพียงพอให้อยู่กันสองคนแม่ลูก

“ว่าไง น้องไอ”

เด็กหญิงหน้าตาสะอาดหมดจด ดวงตาเรียวเล็ก นัยน์ตาสีดำสนิท ดูรวมๆ น่ารักคล้ายแม่ ติดอยู่ตรงที่ตัวเล็กไปสักหน่อยกับวัยหกขวบ

“น้องไอ สวัสดิ์ลุงปานหรือยังลูก”

ไออุ่นวางดินสอ พนมมือไหว้ชายหนุ่มด้วยความคุ้นเคย

“สวัสดิ์ค่ะลุงปาน กินขนมไหมคะ”

ปานเทพหัวเราะ ลูบศีรษะเด็กน้อยด้วยความเอ็นดู

“พี่ปานไปหาลูกค้ามาหรือคะ” ราชายาฉะเดินมานั่งข้างๆ ลูกสาววันนี้ชายหนุ่มแต่งตัวไม่เหมือนคนอยู่บ้าน เขาสวมกางเกงยีนกับเสื้อคอโบลีของบริษัท

“ใช่ สองรายซ้อนเลย ดีที่เคลียร์ไม่ยาก” เขาตอบแล้วยกน้ำดื่ม

“กินข้าวยังคะเนี่ย”

“เรียบร้อยแล้ว” ชายหนุ่มตอบพลางมองไออุ่นหยิบกล่องดินสอสี มันเป็นของที่เขาซื้อให้เธอเมื่อเดือนที่แล้ว

เด็กหญิงค่อยๆ เปิดกล่องสีและหยิบสมุดระบายสีอีกเล่มมาเตรียมระบาย “อันนี้ที่ลุงปานให้คะ น้องไอระบายเก่ง จะหมดแล้ว”

“หรือคะ ไหนดูซิ โอโฮ เก่งจัง เกือบจะหมดเล่มแล้วจริงๆ ด้วย วันหลังลุงซื้อมาให้อีกนะ”

“เอาเจ้าหญิงเจ้าชายเยอะๆ นะคะ”

“น้องไอ ไม่กวนลุงนะคะลูก”

ปานเทพยิ้มกว้าง มองรายที่ปรามลูกสาวให้รู้จักเกรงใจตามประสาคนเป็นแม่ “ลุงเลือกไม่ถูก วันหลังน้องไอไปเลือกดูเองเลยนะ แล้วบอกลุงด้วย ลุงจะได้จำได้”

ไออุ่นหันไปมองหน้าแม่ กะพริบตาปริบๆ แล้วเอียงศีรษะไปมา “ต้อง...ให้แม่จำพาไป”

“พาไปได้ แต่น้องไต่ต้องกินข้าวเยอะๆ จะได้แข็งแรง น้องไต่ไม่ค่อยกินข้าวเลยเนี่ย”

เด็กน้อยทำหน้าที่มุกก่อนจะก้มหน้าระบายสีต่อ ระบายถอนใจ ปานเทพพอเข้าใจความรู้สึกนั้น ระยะเวลาหลังดูเหมือนลูกสาวของเธอจะป่วยบ่อย อากาศเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยก็ตัวร้อนอ่อนเพลียเสียหลายวัน ต้องพาไปฝากให้กอบกุลที่อยู่ซอยถัดไปคอยดูแลเพราะเธอต้องมาทำงาน หรือล่าสุดก็ถึงกับต้องแอดมิทที่โรงพยาบาล

“แม่จำก็เหมือนกัน กินข้าวเยอะๆ จะได้มีแรงดูน้องไต่” ปานเทพกล่าวยิ้มๆ

รายาค้อนให้ชนิดหนึ่งแต่ก็ไม่ได้ตอบโต้อะไร การเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยวเป็นงานที่เหนื่อยพอแรง ทว่าการดูแลลูกสาวที่ไม่แข็งแรงนั้นหนักยิ่งกว่าทางกายไม่เท่าไร แต่ทางใจนี้สิสาหัส ทุกครั้งที่ลูกสาวต้องทุกข์ทรมานเพราะอาการเจ็บป่วย รายาเจ็บปวดทรมานมากยิ่งขึ้น

ไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไรถึงถ่ายทอดความเจ็บใช้นั้นมาเป็นของตนเองได้ เพื่อให้ลูกน้อยสุขสบายตามประสาเด็ก

หญิงสาวเคยเปรยเรื่องนี้กับปานเทพด้วยความอัดอั้นใจ ชายหนุ่มปลอบโยนว่าดีแล้วที่เธอเข้มแข็ง จะได้ดูแลไต่อุ่นได้ ถ้าคนเป็นแม่ป่วยแล้วใครจะดูแลลูกกัน

“น้องไต่คงแค้นมิคุ้มกันถ้าไปหน่อย พี่ว่าเดี๋ยวโตขึ้นก็ค่อยๆ แข็งแรงขึ้นเอง ตอนนีเห็น้อยหน่อย แต่เชื่อว่าทุกอย่างจะค่อยๆ ง่ายขึ้น มีอะไรก็โทร. หาพี่ได้ ไม่ต้องเกรงใจ”

ชายหนุ่มเคยบอกไว้ในวันที่ไต่อุ่นใช้ส้วกลางตึก คือนั้นรายาตัดสินใจอุ้มลูกออกไปเรียกแท็กซี่ โชคดีเหลือเกินที่เขาเพิ่งกลับจากไปกินเลี้ยงแล้วขับรถผ่านพอดี จึงอาสาพาเธอกับลูกไปโรงพยาบาล

รายาไม่รู้จะตอบแทนน้ำใจนั้นได้อย่างไร เพราะเธอให้เขาไปมากกว่านี้ไม่ได้อีก

‘อย่าคิดมาก พี่ขอแค่ให้เราไว้ใจพี่ อย่ามองพี่เป็นคนอื่นก็พอ’

ความสม่ำเสมอตลอดเวลาที่รู้จักกันทำให้รายาไม่อาจมองปานเทพเป็น ‘คนอื่น’ แต่ก็ไม่สามารถให้เขาเป็น ‘คนพิเศษ’ ได้เช่นกัน เพราะอย่างนั้นหากไม่จำเป็นจริงๆ เธอก็ไม่ยอมรับกวนเขา ไม่ขอความช่วยเหลือจากเขา พยายามดิ้นรนด้วยตัวเองเหมือนหลายปีที่ผ่านมา

“ดูอะไรอยู่”

“อู๋ย!”

รายาสะดุ้ง เพราะกำลังเลื่อนหน้าจอมือถืออย่างตั้งใจ พอจอยซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานเข้ามาทักก็ตกใจ ทั้งอีกฝ่ายยังตาไวพอจะเห็นหน้าจอเสียด้วย

“สมัครงาน? จะเปลี่ยนงานหรือ”

“เปล่า” รายารีบส่ายหน้า “หางานพิเศษทำนะ”

“อ้อ” เพื่อนสาวลากเสียงพลางพยักหน้า แล้วถอยกลับไปนั่งเก้าอี้ “งานแบบไหนล่ะ”

“อะไรก็ได้ ร้านกาแฟ หรือร้านที่ทำเป็นวันๆ ได้ เราจะทำเสาร์-อาทิตย์นะ”

“อืม ช่วงนี้งานแบบนี้หายากอยู่นะ มีแต่จะลดคน โคविิดซา แต่เศรษฐกิจก็ยังซึม อ้อ ไม่ขายของออนไลน์ล่ะ แบบนั้นรายาน่าจะสะดวกกว่านี่” จอยรู้ว่าเธอมีลูกสาวจึงแนะนำอย่างนั้น

รายาเคยขายของออนไลน์แล้วครั้งหนึ่ง ถือว่าได้กำไรไม่น้อย แต่อุปกรณ์แพ็คเกจของเป็นที่เก็บฝุ่น พอกองไว้รวมกันเยอะเข้าไออนกั๊นก็หายใจไม่ออก ทำให้ต้องเลิกขายไปอย่างน่าเสียดาย

“แล้วถ้าไปทำร้านกาแฟใครจะดูแลน้องไอละ เอาไปฝากเลี้ยงจะคุ้มหรือ”

รายาตอบว่าก็ต้องดูอีกที ถ้าได้งานจริงๆ อย่างน้อยก็จะมีเงินมาสำรองเก็บไว้บ้างเผื่อฉุกเฉิน “ถ้าจอยพอรู้จักใคร ก็ลองดูให้ทีนะ”

“ได้จ้ะ” เพื่อนสาวรับคำก่อนจะหันกลับไปทำหน้าที่หน้าจอคอมพิวเตอร์ของ

ตนเองเมื่อได้เวลาทำงานช่วงบ่ายแล้ว

ณ ห้องสวีทของโรงแรมแห่งหนึ่ง หญิงสาวในเครื่องแต่งกายน้อยชิ้น โพลสท่ายูริมหน้าต่าง แสงแดดยามเช้าส่องผ่านเข้ามาทำให้เห็นเรือนร่างซึ่ง อยู่ใต้เสื้อชีตสีขาวบางเบา เธอยกแก้วกาแฟขึ้นมาไว้ตรงปาก เหมือนกำลัง จิบ เอียงศีรษะแล้วเสยผม ก่อนจะทำที่ปรี้อตามองออกไปนอกหน้าต่าง

“ดิ่งเสื้อลงมาให้ไหล่ตกข้างหนึ่ง” เสียงดังมาจากชายที่กำลังจับกล้อง “แล้วก็เลิกทำหน้าง่วงอย่างนั้นด้วย”

นางแบบสาวเบิกตาก่อนจะค้อนควัก น้ำเสียงที่ใช้ตอบกลับไม่จริงจังนัก “แฮมพีชุน”

“ทำหน้าง่วงจนคนเบื่อแล้ว เปลี่ยนท่าใหม่บ้าง ไหนลองทำแววตา สดใสเหมือนเห็นผู้ชายหน่อยซิ”

มีเสียงหัวเราะระคิกคักดังมาจากเด็กหนุ่มที่คอยถือรีเฟลคต์ แต่พอ ตากล้องปรายตามองอีกฝ่ายก็รีบหุบปาก ส่วนนางแบบสาวก็ปรับสีหน้าตาม ที่เขาบอก

หลังจากผ่านไปจนงานเสร็จสิ้น ลีรภัทรก็ยืนดูภาพในจอกล้อง คร่าวๆ จึงไม่ทันเห็นว่านางแบบคนสวยเดินเข้ามาใกล้ เธอลากเสียงเรียกชื่อ เขาอย่างอ่อนหวาน

“พีชุน...”

“ไม่”

“เดี๋ยวสิคะ ยังไม่ได้พูดอะไรเลย” หญิงสาวขมวดคิ้ว

“ของมันรู้ๆ กันอยู่ ไม่ละวันนี้ ง่วง จะกลับไปนอน”

พูดจบก็หันหลังเดินออกมา ทิ้งให้นางแบบสาวหน้ามึนอย่างไม่ได้

ตั้งใจ

สิริภัทร ชายหนุ่มเชื้อสายจีนหล่อเหลาคมคายเป็นช่างภาพประจำของ
ไซคี ผลงานกว่าครึ่งที่เผยแพร่ผ่านเว็บไซต์เป็นฝีมือของเขา จนเคยได้จัด
นิทรรศการรวมผลงานครั้งใหญ่มาแล้ว เขากำลังเก็บของเตรียมกลับบ้าน
ยังเหลืองานแต่งภาพอีกสองชุดเพื่อลงให้ทันตามกำหนด

“จะกลับแล้วหรือไอ้เสือ”

วิวัฒน์ หรือ เฮียกุกุ ผู้บริหารใหญ่ของไซคีเดินมาทักลูกน้องอย่าง
คุ้นเคย เขารู้จักกับสิริภัทรมาตั้งแต่ยังทำนิตยสาร ตอนนั้นรุ่นน้องอายุน้อย
กว่าหนึ่งรอบคนนั้นยังเป็นฟรีแลนซ์ วันที่อีกฝ่ายเอาผลงานมาเสนอเขาก็รู้เลย
ว่าน้องใหม่คนนั้นฝีมือไม่ธรรมดา จึงเรียกใช้บริการสม่ำเสมอจนถึงตอนนี้
เรียกได้ว่าเป็น ‘กระบี่มือหนึ่ง’ ของบริษัทไปแล้ว

“เหนื่อย ตาจะปิดแล้ว” สิริภัทรดูดชิบปิดกระเป๋ากล้อง

“อะไรกัน กูไม่ได้ใช้แรงงานมึงเยี่ยงทาส ไปหมดแรงที่ไหนก่อน
มากกว่า”

สิริภัทรส่ายหน้าทำนองว่ามุกที่อีกฝ่ายเล่นมานั้นไม่ซ้ำ

“ล้อเล่น” วิวัฒน์ตบไหล่ “กูว่าจะคุยเรื่องงานกับมึงหน่อย”

คราวนี้ชายหนุ่มเลิกคิ้ว “ยังไง”

อีกฝ่ายระบายลมหายใจก่อนจะบอก “กลุ่มทำเพจเขาบอกว่ายอดวิว
ยอดเอนเกจเมนต์มันลดว่ะ วิเคราะห์กันแล้ว คิดว่าเป็นเพราะนางแบบกับ
คอนเซ็ปต์มันเริ่มซ้ำ เลยจะมาถามมึงในฐานะตากล้องว่าคิดยังไง”

“ถามผมหรือ”

“ไม่ถามมึงจะให้ไปถามแมวน้ำที่ไหน มึงถ่าน้องจะจำวันนี้แล้วยังพูด
เลยว่าคนดูเบื่อ”

สิริภัทรทอปากถึงบางอ้อ ความจริงเขาก็รู้สึกเหมือนกันว่าระยะสอง
สามเดือนหลังตนเองไม่ค่อยรู้สึกท้าทาย ยามมองนางแบบทั้งหลายผ่านเลนส์
ก็ไม่กระหายจะกดชัตเตอร์เพื่อบันทึกภาพพวกเธอ ตอนแรกคิดว่าทำงาน
มากไปเสียอีก

“ก็มีบ้าง”

“นั่น ก็น่าจะบอกกันตั้งนานแล้ว”

“ก็เสียไม่ถาม พูดมากเดี๋ยวหาว่าผมเกียจงาน” เขาตอบพร้อมยิ้ม
พรายจนวิวัฒน์แยกเขี้ยว

“แล้วคิดไง มีไฉนอะไรบ้างไหม”

สิริภัทรสะพายกระเป๋า หาวออกมาก่อนจะยกมือห้าม “นางแบบซำก็
หาใหม่ไงเสีย เรื่องแค่นี้ต้องถามผมด้วยหรือ ไปละ จะไปนอน”

ว่าแล้วก็เดินออกไปโดยไม่รอฟังคำได้อีก วิวัฒน์ทำเอวถอนใจ แต่ก็
เก็บคำพูดอีกฝ่ายมาคิด

รายาก้าวยาวๆ มารับโทรศัพท์ที่วางอยู่บนโต๊ะทำงาน ยิ่งเห็นว่าสาย
เรียกเข้ามาจากโทรศัพท์ที่เดินรื้อทันที

“รายาพูดค่ะ”

“คุณแม่รายา น้องไออุ่นมีผื่นแดงขึ้นเต็มตัวเลยคะ อาเจียนถี่ด้วย
คุณแม่ช่วยมารับน้องได้ไหมคะ”

รายาใจหล่นวูบ สิ่งที่เธอกลัวที่สุดคือลูกสาวจะเกิดเจ็บป่วยยามเธอ
ไม่อยู่ด้วย ตอนนั้นก็เพิ่งป่วยสาม จะขอออกไปก่อนก็เกรงใจเพราะเธอทำ
อย่างนั้นบ่อยแล้ว

“คะ ได้ค่ะ รบกวนคุณครูดูแลน้องให้ก่อนนะคะ เดี่ยวให้ป้ากุลไปรับ
ค่ะ”

บอกกับทางโรงเรียนเรียบร้อยแล้วแล้วโทร. หากอบกุลทันที
หญิงสูงวัยเคยเลี้ยงลูกสาวเธอมาตั้งแต่เล็กๆ ช่วงเวลาที่ยังไม่ได้เข้าโรงเรียน

“ป้ากุลคะ ช่วยไปรับน้องไอที่โรงเรียนแล้วพาไปโรงพยาบาลให้หน่อย
ได้ไหมคะ เดี่ยวหนูโอนเงินค่าแท็กซี่ไปให้ค่ะ...”

หลังอีกฝ่ายตกลงเธอก็บอกชื่อโรงพยาบาล โอนเงินให้ไปจำนวนหนึ่ง
จากกองเงินเก็บที่ร่อยหรอเพราะอาการเจ็บป่วยบ่อยครั้งของลูกสาว

“ถ้าถึงโรงพยาบาลแล้วป้าโทร. บอกหนูด้วยนะคะ เดี่ยวหนูจะรีบตามไปค่ะ”

วางสายอย่างหมดเรี่ยวแรง ขอบตาร้อนระพาว ลูกเฟิงจะออกจากโรงพยาบาลมาไม่กี่วันต้องลืมหอนอนเลื้อยอีกแล้ว ไม่รู้เพราะอะไรไออุ่นถึงได้โชคร้ายป่วยกระเสาะกระแสะไม่เหมือนเด็กคนอื่น แว่ตาสดใสของเด็กหญิงขุนม้ามดต้องถูกฉีดยาและกินยา ทั้งที่เฟิงจะหกขบเท่านั้นเองทำไมกันนะ

รายาปวดศีรษะตุบๆ เข้าโรงพยาบาลครั้งนี้คงต้องเสียเงินอีกไม่น้อย ถ้ายังไม่รู้ว่าลูกน้อยเจ็บไข้ด้วยสาเหตุอะไร และจะแข็งแรงเมื่อไรเธอจะทำอย่างไรต่อไปดี

เส้นทางชีวิตของเธอ ดูเหมือนจะแคบลงทุกที...

๒

“ตะ...ตรวจไขกระดูกหรอคะ”

รายงานผลการรักษาของลูกทำเอารายาหน้าเหือดสี วิงเวียนคล้ายจะเป็นลม นายแพทย์ชี้แจงว่าอาการของเด็กหญิงสุมเสี่ยงต่อการเป็นมะเร็งเม็ดเลือดขาว เพราะผลตรวจเลือดล่าสุดพบความผิดปกติของเซลล์เม็ดเลือดขาว

คำว่า ‘มะเร็ง’ เสมือนคำสาปนำหวาดผวา ราวกับอาวุธสังหารที่มีอำนาจพอจะป่นชีวิตเธอให้เป็นผู้ผง

“ครับ แต่คุณแม่ยังไม่ต้องกังวลไปนะครับ ต้องรอผลตรวจอย่างละเอียดก่อน หมอแจ้งให้ทราบเพื่อจะขออนุญาตเจาะเอาไขกระดูกของน้องไปஒွ່ນไปตรวจน้ะครับ”

นายแพทย์บอกอย่างนุ่มนวล แต่ดูเหมือนว่ารายาจะวินิจฉัยอาการลูกสาวล่วงหน้าไปก่อนแล้ว

“แล้ว...ถ้าเป็นมะเร็งจริงๆ?” เสียงที่ถามเบาหวิว

“ใจเย็นๆ ครับ รอผลตรวจก่อนนะ คอั้งครับ อาการแบบนี้รอஒွ່ນ

พบได้บ่อยในเด็ก ทางโรงพยาบาลก็มีหมอที่เชี่ยวชาญหลายคน ไม่ต้องกังวลนะครับ”

คำปณิธานของนายแพทย์ฟังเหมือนอยู่ไกลแสนไกล รายาไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าตอบตกลงให้เจาะไขกระดูกลูกสาวตั้งแต่เมื่อไร ได้สติอีกทีก็ตอนที่ไออุ่นร้องให้เพราะเจ็บที่ถูกเข็มเจาะกระดูกหลังสะโพก

“แม่จ๋า น้องไอเจ็บ”

“ไม่เป็นไรนะคะน้องไอ แม่จ๋าอยู่ตรงนี้ มองหน้าแม่จ๋า มาๆ”

“ฮือ”

“นิดเดียวนะครับ”

นายแพทย์บอกด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน แต่ก็ยังมีเสียงสะอึกสะอื้นดังมาจากเด็กหญิง รายาต้องกลืนน้ำตา ส่งยิ้มและคอยจับหน้าผากลูกเพื่อปลอบประโลม

“เรียบร้อยแล้ว” นายแพทย์ใช้ผ้าก๊อชกดบริเวณปากแผลจนเลือดหยุดไหล สุดท้ายก็แปะพลาสติกเตอร์ลงไปอีกที

“เสร็จแล้วจ๊ะ” รายาบอกลูกสาว ลูบศีรษะและจับหน้าผากอีกครั้ง “เก่งมากเลยลูกแม่”

“เก่งมากคะน้องไอ” พยาบาลชมล่ำหับ “พี่พยาบาลมีของขวัญให้น้องไอด้วยนะ”

เด็กหญิงพลิกตัวนอนหงาย น้ำตายังเต็มหน้าแต่แวตาดำเป็นประกายเมื่อเห็นตุ๊กตาดาวเล็กผมสีชมพู

“แอ้งจี้” เธอยื่นมือไปรับ แต่ก็นึกขึ้นได้จึงรีบประคบบมือเข้าหาทันที “ขอบคุณค่ะ”

พยาบาลสาวยิ้มกว้างพรางตะแค้นวลของเด็กหญิง “ไม่ร้องนะคะ”

“ไม่ร้องแล้วค่ะ” เด็กหญิงตอบ

“ขอบคุณนะคะ” รายาบอกพยาบาล อีกฝ่ายพยักหน้าให้

“ระวังอย่าเพิ่งให้แผลโดนน้ำสักสองวันนะครับ ถ้าน้องมีอาการผิดปกติ

ปกติอะไรก็รับแรงแ้งมาได้เลยครับ ส่วนผลตรวจน่าจะรอประมาณสามถึงห้าวันนะครับ เดี่ยวทางโรงพยาบาลจะโทร. ไปแจ้ง” นายแพทย์อุริบายน้ำเสียงอ่อนโยน

รายที่พอจะทำเรื่องสถานการณ์ได้แล้วพนมมือไหว้ “ขอบคุณค่ะ”
อีกฝ่ายรับไหว้และเดินออกไป

รายกับไออุ่นกลับถึงบ้านแล้ว เด็กหญิงนั่งเล่นตุ๊กตาอยู่ครู่หนึ่งก็ผล็อยหลับไป รายอุ้มลูกสาวไปนอนบนพูกและห่มผ้าให้เรียบร้อย เหลือบเห็นพลาสติกรับบนร่างกายเล็กๆ ของลูก ลำคอก็ตีบตันขึ้นมาเหมือนมีก้อนแข็งๆ มาจุกที่คอ จนต้องถอยออกมาสูดลมหายใจเรียกสติ

โชคดีที่เหตุเกิดวันศุกร์ หมอรักษาเบื้องต้นแล้วให้แอดมิทที่โรงพยาบาลเพียงคืนเดียวก็กลับบ้านได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็เห็นว่าวันพึงผลตรวจอาจจะต้องเตรียมตัวรักษาเลย

พูดเท่านั้นคนเป็นแม่ก็รู้ทันทีว่าลูกน้อยจะต้องเจอกับวิบากกรรมหนักหนาเป็นแน่ ไม่มีทางอื่นใดนอกจากจะหุ้มเทการักษาที่ดีที่สุด เพื่อให้ชีวิตน้อยๆ ได้เติบโตบนโลกใบนี้ แต่อุปสรรคใหญ่ก็คือทุนรอนในการรักษาเนี่ยละ

รายดูตัวเลขในบัญชีธนาคารแล้วถอนใจ ไรค์บ้านี่ไม่มีทางรักษาหายในเดือนสองเดือนแน่ๆ เธอจะต้องมีเงินมากกว่านี้

หรือจะต้องกลับไปขายของออนไลน์เหมือนเดิม?

หญิงสาวคันหารายชื่อบุคคลที่เคยรับสินค้ามาขายแล้วส่งข้อความไปพูดคุย ต่อมาก็หาประกาศรับสมัครพนักงานตามร้านกาแฟที่สามารถทำเป็นรายวันหรือรายชั่วโมงได้

ใช้เวลาอยู่พักใหญ่ เมื่อได้ยินเสียงเด็กนักเรียนพูดคุยกันผ่านหน้าต่างจึงรู้สึกตัวว่าเป็นเวลาเย็นแล้ว เธอจึงวางมือ เตรียมหามือเย็นสำหรับตนเองและลูกสาวก่อน

สามวันต่อมา โรงพยาบาลโทร. มาแจ้งว่าให้มาฟังผลตรวจไขกระดูก
นายแพทย์ยืนยันว่าเด็กหญิงไออุ่นมีอาการของโรคมะเร็งเม็ดเลือดขาว เป็น
อาการชนิดเฉียบพลัน อยู่ในกลุ่มเสี่ยงปานกลาง ประเมินจากตัวเลขแล้ว
โอกาสรักษาหายอยู่ที่หกสิบเปอร์เซ็นต์

ทันทีที่ได้ยินอย่างนั้นรายาก็กลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่ แต่เพียงชั่วแวบเดียว
ก็รีบสัດก้นมันไว้

“คุณแม่ไม่ต้องกังวลนะครับ หมอจะรักษาอย่างเต็มที่ อาการของ
น้องไออุ่นอยู่ในระยะเริ่มต้น โชคดีที่ตรวจเจอเร็ว เราค่อยๆ รักษากันไป
อาจจะใช้เวลาหน่อย ทางโรงพยาบาลเราค่อนข้างเชี่ยวชาญอยู่แล้วครับ”

รายาคิดว่าคนตรงหน้าน่าจะไปเป็นฝ่ายขายมากกว่านายแพทย์ แต่
นั่นก็คงเป็นคุณสมบัติประจำตัวของกุมารแพทย์ที่ค่อนข้างมีจิตวิทยาสูง เพื่อ
เผชิญหน้าและรับมือกับอารมณ์หลากหลายของคนเป็นผู้ปกครอง

“แล้ว...ต้องรักษาเลยไหมคะ”

“ก็ดูความพร้อมของน้องกับคุณแม่ แต่ทางที่ดีก็ควรจะให้น้องเข้ามา
รักษาเลยจะดีกว่าครับ...”

นายแพทย์อธิบายขั้นตอนรักษาคร่าวๆ รายาพยายามตั้งสติฟัง แม้ว่า
จิตใจจะล่องลอยคล้ายคนละเมอเป็นระยะ ความคิดแล่นไปสละระตะ อาการ
ของลูกน้อยจะเป็นอย่างไร จะหาเงินรักษาจากไหน ความเศร้าหดหู่ปกคลุม
หัวใจเธอจนแทบประคองร่างไว้ไม่ไหว กระทั่งนายแพทย์เรียกถึงได้สติ
รายาตัดสินใจว่าจะรีบกลับไปเตรียมตัวและจะแจ้งโรงพยาบาลอีกที

รายาเดินล่องลอยมาที่แผนกเด็ก ไออุ่นกำลังนั่งเล่นกับเด็กคนอื่นรอ
เธอ สีหน้าแววตาของเด็กน้อยไร้เดียงสา ไม่รู้ว่าตนเองกำลังเผชิญหน้ากับ
ข่าวกหนามร้ายในชีวิต ต่อจากนี้ทุกอย่างก้าวจะต้องโดนชวนจนเจ็บ แน่นอน
ว่าเธอจะเจ็บยิ่งกว่า

‘คุณแม่ต้องบอกให้น้องรู้นะครับ ไม่ต้องห่วงว่าน้องจะไม่เข้าใจ เด็ก

อายุเท่านี้รับรู้ได้ดีกว่าที่เราคิด และเมื่อน้องรู้ น้องจะให้ความร่วมมือในการรักษาครับ'

“แม่จำมาแล้ว”

ไออุ่นร้องเรียกเสียงใส ร่ายากลืนน้ำตานึกยิ้มให้ลูกสาว ในฐานะแม่ เธอจะต้องไม่แสดงความอ่อนแอให้ลูกน้อยเห็น เพราะแม่อย่างเธอคือที่พึ่งหนึ่งเดียวของลูก

“จ๋า เล่นอะไรกันอยู่คะ”

“น้องไอเล่นกับต๊ิดาคะ แม่จ๋า น้องไอใส่ผ้าแบบต๊ิดาได้ไหมคะ”

ร่ายามองไปตามมือน้อยๆ เด็กหญิงอีกคนอายุราวเจ็ดขวบ มีผ้าสีชมพูลายการ์ตูนโปกคีระซะไว้ เธอใจหล่นวูบ รู้ดีว่าเด็กน้อยตรงหน้าเป็นหนึ่งในผู้ป่วยโรคมะเร็ง เจ้าตัวคงกำลังรักษาตัวจึงต้องโกนผมทิ้งเพื่อไม่ให้ส่งผลข้างเคียงต่อกระบวนการรักษา

อีกไม่นาน ไออุ่นในอ้อมกอดของเธอก็คงต้องทำแบบนั้นเช่นกัน

“ใส่ได้จ๊ะ แล้วน้องไอก็จะได้มาเล่นกับต๊ิดาอีก” เธอบอกลูก ก่อนจะหันไปทางเด็กน้อยอีกคน “เดี๋ยวให้น้องไอมาเล่นด้วยนะคะ”

เด็กน้อยดีตามองกลับมาตาแป๋ว พยักหน้าเบาๆ ก่อนจะหันกลับไปขีดเขียนกระดาษของตนเองต่อ

ร่ายาจึงไออุ่นออกมาจากตรงนั้น พยายามกะพริบตาถี่ๆ เพื่อไล่ความพร่าเลือนที่เกิดจากม่านน้ำตา

ในที่สุดร่ายาก็ได้งานที่ร้านกาแฟซึ่งอยู่ห่างจากบ้านที่พักประมาณสามกิโลเมตร แต่ได้ทำงานแค่วันอาทิตย์วันเดียว ถึงอย่างนั้นหญิงสาวก็ท่องจำสูตรเครื่องดื่มเพื่อจะได้เป็นงานอย่างรวดเร็วที่สุดเพื่อให้คุ้มค่าจ้างและได้รับการว่าจ้างไปนานๆ

เธอยังไม่รู้ว่าเงินที่ได้มาจะคุ้มค่ากับความเหนื่อยยากเพียงไร แต่มีทางเลือกใดเข้ามาที่ต้องคว้าไว้ให้ได้มากที่สุด

ไปเดินมา คอนเซปต์ทำนองหญิงสาวคนเดียวในเมืองใหญ่

“แอกเคานต์ดีท็อกของผมนี่นะครับ” เขาย้ำอีกครั้ง

รายาได้แต่พยักหน้า เพราะเธอไม่ได้เล่นแอปพลิเคชันนี้ พอเสร็จแล้วก็ทำท่าจะเดินไป แต่อีกฝ่ายเรียกไว้ก่อน

“คุณครับ”

ท่าทางเขาลังเลเล็กน้อย แต่ก็หยิบนามบัตรออกมาให้ “ที่จริง ผมทำมอดেলลิงเล็กๆ ด้วย ถ้าสนใจมาทดสอบหน้ากล้องทิ้งไว้ได้นะครับ คุณหุ่นดี”

ท้ายประโยคเขาลดเสียงลงอย่างเกรงใจ รายารู้สึกได้ว่าจากสายตาของเขาที่แสดงแว่วพอใจอย่างเห็นได้ชัดที่ได้ถ่ายรูปเธอ ซึ่งก็อาจจะเป็นกับผู้หญิงคนอื่นด้วยกระมัง

“ขอบคุณะ” รายารับนามบัตรมาอย่างไม่ใส่ใจนักเพราะต้องรีบไปขึ้นรถไฟฟ้า เธอเสียเวลาอย่างไม่จำเป็นไปเกือบสิบห้านาทีอย่างไม่รู้ตัว

“แม่จ๋า”

“น้องไอ”

รายารับเข้าไปกอดลูกสาว ลูกศิระะพร้อมหอมแก้มด้วยความรักและเป็นห่วง เพียงแค่ต้องทิ้งเด็กหญิงไว้กับกอบกุลไม่กี่ชั่วโมงก็ยิ่งห่วง แต่ครั้งนี้ห่วงหนักเนื่องจากลูกสาวเจ็บป่วยด้วยโรคร้ายแรง

“น้องไอร้อน...”

เด็กหญิงครวญคราง รายาเองก็สัมผัสได้ตั้งแต่แรก หมอบอกไว้ว่าหลังจากให้ยาจะมีผลข้างเคียงคืออาการร้อนคล้ายเป็นไข้ ให้บรรเทาด้วยการเช็ดตัว

“ไม่เป็นไรนะคะ เดี่ยวก็เย็น”

เธอบอกแล้วลูกไปหยิบพัดลมเล็กๆ ที่เป็นหนึ่งในสัมภาระของลูกสาวมาให้ เนื่องจากเด็กหญิงมักมีอาการหายใจไม่ออกเสมอยามอากาศอบอ้าว จึงต้องพกพัดลมติดตัวไว้

“มาๆ แม่เปิดพัดลมให้ ู๊ว เย็นไหม”

ร่างในอ้อมกอดหลับตาพริ้ม รับลมเย็นที่พัดเข้ามา รายนั่งบนเตียง แกว่งแขนคล้ายไกวเปล เล่นิทานที่ลูกสาวชอบฟัง ไม่นานไออน์ก็หลับสนิท

รายาผ่อนคลายหายใจ ตอนนี้เป็นเวลาเกือบหนึ่งทุ่ม เธอรู้สึกหิวขึ้นมา เล็กน้อยจึงเอื้อมมือไปหยิบขวดน้ำมาจิบบรรเทาหิว มือล่าสุดที่กินคือตอน แปดโมงเช้า ตอนแรกรายาคิดว่าหลังจากทำงานที่ร้านกาแฟเสร็จจะแวะร้าน สะดวกซื้อหาขนมปังรองท้อง แต่ถูกตากล้องคนนั้นมาขัดจังหวะทำให้เสีย เวลาจนลืมไป

นายแพทย์อธิบายว่าการรักษาไออน์จะค่อยเป็นค่อยไป เนื่องจาก สภาพร่างกายเดิมของเด็กหญิงไม่แข็งแรง หลังจากนั้นจะดูแลและค่อยขยับ ไปขึ้นตอนต่อไป

รายายังคงกอดไออน์ไว้ ชื่อนั้นไม่ได้เป็นแค่ตัวอักษร แต่ลูกสาวเป็น ไออน์เดียวในชีวิตอันเหน็ดเหนื่อยของเธอ จะมันต่อไปให้แลกทั้งชีวิต เธอก็จะ รักษาดวงใจน้อยๆ นี้ให้เติบโตให้ได้

รายาเก็บเอกสาร เลื่อนเก้าอี้ทำงานเข้าที่ สะพายกระเป๋าแล้วก้าวยาวๆ ไปที่ลิฟต์ ช่วงหลายวันนี้เธอออกจากออฟฟิศทันทีเมื่อถึงเวลาห้าโมงเย็น ช้า ที่สุดไม่เกินห้าโมงสิบห้านาที เธอบอกกับหัวหน้าไว้แล้ว อีกฝ่ายก็เข้าใจ แต่ ในบางครั้งรายาก็ใช้เวลาพักเที่ยงทำงานเพื่อไม่ให้เกิดคำครหา

หญิงสาวออกจากลิฟต์ กำลังเดินออกไปเพื่อขึ้นรถที่หน้าบริษัท ทว่า ขณะเดินผ่านลิบบีเสียงหนึ่งก็เรียกไว้

“รายา”

รายาหันไปพบว่าเป็นปานเทพ เขากำลังยืนคุยกับพนักงานฝ่าย ประชาสัมพันธ์ ตอนนี้นักลิ่งเดินมาหาเธอ

“ไปหาน้องไอเธอ”

“ค่ะ”

“ฉันเดี๋ยวไปด้วยกันเลย”

“เอ่อ ไม่เป็นไรค่ะ”

“ไปเถอะ งานเสร็จไวไม่รู้จะไปไหน ตั้งแต่น้องไอเข้าโรงพยาบาลเนี่ย พี่ยังไม่ได้เจอเลย” ปานเทพพูดรวบรัดเสร็จสรรพอย่างไม่วอให้หญิงสาวปฏิเสธ เขาหันไปโบกมือบอกภานักงานสาวที่คุยค้างกันอยู่แล้วเดินนำรายาไปทันที

รายาถอนใจเล็กน้อยก่อนจะเดินตามไป

“วะอะไรโง่โง่ไหม น้องไอกินอะไรได้หรือเปล่า”

“ไม่เป็นไรค่ะ ทางโรงพยาบาลเขาจัดให้แล้ว”

“แล้วรายาละ กินอะไรหรือยัง อย่าตอบว่าไม่เป็นไรอีกนะ”

ปานเทพถามอย่างห่วงใยขณะขับรถฝ่าการจราจร ช่วงเวลาห้าโมงนิดๆ รถยังไม่หนาแน่นนัก จึงบังคับพวงมาลัยและเหยียบคันเร่งได้สบายๆ

“พี่ปานดักคอแบบนี้ รายาก็ไม่มีทางไปต่อแล้วค่ะ”

เขาหัวเราะเบาพาลงเลื้อมองรายาเล็กน้อย แม้น้ำเสียงจะติดค่อนแคะแต่เห็นสีหน้าของเธอก็ผ่อนคลายขึ้น

“พี่เป็นห่วง ไม่อยากให้รายาเครียด สรุปรว่ายังไม่ได้กิน เดี่ยววะเซเวนแล้วกัน”

“แต่...”

“ไม่เสียเวลามากหรอก พี่ก็ค่อแห้งด้วย อยากได้อะไรหวานๆ สักหน่อย” เขาตอบแล้วมองหำร้านสะดวกซื้อที่พอจะมีที่ทางให้จอดรถได้สักสองสามนาที “น้องไอเป็นยังไงบ้าง”

รายาบอกคร่าวๆ ว่าหมอกำลังให้ยาในระยะแรก กระบวนการรักษาเบื้องต้นใช้เวลาประมาณหนึ่งเดือน หลังจากนั้นจะประเมินผลอีกที

“ส่วนใหญ่ก็ตัวร้อนค่ะ งอแง อยากให้แม่อยู่ด้วยตลอด” ปลายเสียงของเธอสิ้นเครือด้วยความสงสารลูกสาวจับใจ

“น้องโอเข้าใจเรื่องอาการป่วยตัวเองใช่ไหม”

“ก็เข้าใจบ้างถามบ้างนะค่ะ แต่โดยรวมก็ให้ความร่วมมือดี”

ชายหนุ่มพยักหน้า หนึ่งไปครูหนึ่งก่อนถามขึ้นอีกครั้ง “เมื่อวันอาทิตย์ พี่แวะไปหาที่ห้อง ไม่เห็นรายา”

“อ้อ รายาไปทำงานที่ร้านกาแฟค่ะ”

“เข้าใจละ” ปานเทพรับคำ เข้าใจสถานการณ์ที่หญิงสาวต้องหารายได้เสริมเพื่อนำเงินมารักษาลูกสาว โรคนี้ใช้เงินไม่น้อย แถมยังแปรผันกับระยะเวลาการรักษาอีก

ที่ผ่านมา ในฐานะคนเป็นแม่รายาก็นำสร้างรากฐานเพื่อให้ลูกได้มีชีวิตที่ดี เขารู้ว่าเธอทำงานมากกว่าหนึ่งอย่าง ทั้งขายของออนไลน์ เป็นนางแบบ ถ่ายเสื้อผ้า ล่าสุดก็ทำงานที่ร้านกาแฟอีก ครั้งหนึ่งเขาเคยช่วยเธอด้วยการออกค่ารักษาพยาบาลเด็กหญิงให้ก่อน พยายามบอกว่าไม่ต้องคืน แต่หญิงสาวไม่ยอม ไปหาเลขบัญชีเขาจนเจอและโอนเงินคืนมาให้จนได้

“ขอบคุณพี่จริงๆ ค่ะ แต่ตอนนี้รายายังไม่เป็นไร ถ้าวันไหนรายาไม่ไหวจริงๆ จะมาขอรับกวนพี่ปานแล้วกันค่ะ”

ปานเทพได้แต่หวังให้วันนั้นมาถึง วันที่เธอยอมรับความช่วยเหลือและไว้วางใจให้เขาได้เป็นที่พึ่งพิงของเธอและลูก

ที่ห้องประชุมของไซตี้ เหล่าพนักงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องกำลังดูภาพบรรดาหญิงสาวเพื่อคัดเลือกนางแบบหน้าใหม่กันอย่างตั้งใจ ขณะนั้นประตูก็เปิดออก ชายที่เดินเข้ามาคือสิริภัทร

“เก่ง พาวเวอร์เบงก์อยู่ไหน”

เด็กหนุ่มวัยยี่สิบสามซึ่งนั่งอยู่ในกลุ่มยึดตัวขึ้น “ผมเอาไว้ในลิ้นชักโต๊ะแล้วพี่”

คนถามหน้าทำหน้ารับรู้ ก่อนจะมองเข้าไปในที่ประชุม “ทำอะไรกัน”

“เลือกนางแบบจากมอเดลลิ่งนะ” โพรติวเซอร์ชื่อเมย์ตอบ

สิรภัทรยกคิ้ว “ทำไมไม่รับตรงเลย”

“เสียบอกจะได้ไม่เสียเวลา มอเดลลิ่งคัดมาแล้ว ประหยัดแรงทางเรา
แกว่งนั่น”

คนที่นั่งรวมกันในห้องนี้มีทั้งหมดสิบคน ก็เกือบจะเป็นทีมงาน
ทั้งหมดของบริษัทแล้วยกเว้นแผนกบัญชี สิรภัทรมองไปบนโต๊ะ ลงว่าเลือก
คนจากเอเจนซีแบบนี้แสดงว่าเรื่องนางแบบหน้าซ้ำเข้าขั้นวิกฤติ ยอดเอนเกจ-
เมนต์คงแตะตัวแดงจริงๆ

วิวัฒน์เป็นคนคิดเร็วทำเร็ว ออกจะใจร้อนในบางครั้ง ยอมเสียเงิน
แต่ไม่ยอมเสียเวลา แต่นั่นก็เป็นคุณสมบัติที่ดีมากกว่าเสีย เพราะวิสัยทัศน์
นี้ทำให้ไซโครอดพ้นการเปลี่ยนแปลงของสื่อสิ่งพิมพ์มาได้

“กองนี่อะไร” สิรภัทรถาม

“ไม่ผ่านพี่” เก่งเป็นคนตอบ

ชายหนุ่มหยิบกองรูปภาพที่วางอยู่ข้างเมย์ขึ้นมาดู พลิกไปที่ละใบ
กระทั่งสะดุดตารูปผู้หญิงคนหนึ่ง เขาขมวดคิ้ว คล้ายว่าเคยเห็นที่ไหนมา
ก่อนจึงยื่นไปทางรุ่นน้องอีกครั้งแล้วเลิกคิ้วเป็นเชิงถาม

“อายุเกิน ยี่สิบเจ็ดแล้ว”

“เวลาคนดูภาพเขาไม่สนใจอายุหรอกมั้ง ตาโคตรสะกดเลย บัดทั้ง
ทำไมเนี่ย”

สิรภัทรโยนภาพนั้นกลับไปในกองที่ถูกเลือกไว้ ฝ่ายคัดเลือกมองหน้า
กัน ตามปกติแล้วการคัดนางแบบจากภาพถ่ายแบบนี้สิรภัทรจะไม่ค่อยเข้า
มาดูเท่าไร เพราะที่ผ่านมามีไซคีเลือกภาพจากโซเชียลของผู้สมัคร ช่วงภาพ
หนุ่มก็บอกว่าภาพในอินสตาแกรม ใครๆ ก็ต้องลงให้ตัวเองดูสวยทั้งนั้น

ชายหนุ่มเหมือนจะรู้ตัว กล่าวง่ายๆ “ก็ลองดูก่อน ไม่เสียหายนี่”

ว่าจบแล้วก็กลับออกไป นั่งไถอินสตาแกรมเรื่อยเปื่อย กระทั่งนึกได้
ว่าเคยเห็นคนที่คล้ายๆ ผู้หญิงคนนั้นในแอกเคานต์ช่วงภาพคนหนึ่ง เขาเคย
ไปกดไลก์ แต่ก็จำชื่อไม่ได้จึงลองค้นหาดูกระทั่งเจอ

“อ้าว ไม่มีไอจีของนางแบบซะนี่”

สิริภรน์มองรูปนั้น หญิงสาวยืนพึงราวทางเดินสกายวอล์ก เธอหันมองกล้องเพียงเล็กน้อย ไม่มีรอยยิ้มบนใบหน้า ไม่ว่าจะเป็นจากดวงตาหรือริมฝีปาก ทว่าสายตานั้นตรึงเขาอยู่นาน

หุ่นก็สวย ขนาดแต่งตัวง่าย ๆ เชิ้ตแอฟฟิไลยังฉายชัด

เขาหรีตา เคยเห็นที่ไหนมาก่อนอีกนะ

“ขอบคุณนะครับน้องรายา”

รายาหยิบกระเป๋าเตรียมตัวกลับหลังจากมาเป็นแบบถ่ายเสื้อผ้าให้แบรนด์เล็กๆ ที่เปิดตัวมาได้ประมาณสองปี ซึ่งเธอเป็นนางแบบให้ประจำอยู่แล้ว กว่าจะงานจะเสร็จก็เลยเวลาที่กำหนดไว้มาหนึ่งชั่วโมง เธอต้องรีบไปหาไออุ่น วันนี้อย่างวันแรก ตรงกับวันที่เธอได้งานถ่ายแบบพอดี

ระหว่างเดินออกมาขึ้นรถเมล์ เสียงโทรศัพท์ก็ดัง เธอลงลานหยิบมาดูหน้าจอ พอเห็นว่าไม่ใช่เบอร์จากโรงพยาบาลก็ถอนใจเสือก ระยะเวลาหลังนี้สายเรียกเข้าทำเธอผวาทุกครั้ง ภาวนาว่าไม่ให้เกิดเรื่องร้ายกับไออุ่นซึ่งส่วนใหญ่ไม่เป็นผล

“รายาพูดค่ะ”

“สวัสดีค่ะ โทร. จากป๊อปอัปนะคะ พอดีจะถามว่าสนใจ...”

เพราะเสียงรบกวนส่วนหนึ่งทำให้ได้ยินไม่ถนัด รายาเดินหลบจากริมถนนเข้ามาบริเวณหน้าร้านสะดวกซื้อ

“อะไรนะคะ”

“ป๊อปอัปค่ะ มอเดลลิงที่คุณเคยมาสมัครไว้นะคะ”

รายานึกขึ้นได้ มอเดลลิงของช่างภาพตึกตอกคนนั้นนั่นเอง เธอเข้าไปทดสอบหน้ากล้องและเซ็นสัญญาไว้เมื่อเดือนที่แล้ว

“ค่ะ มีอะไรเธอค่ะ”

“มีงานนะคะ สนใจอยากได้คุณเป็นแบบ พอจะเข้ามาคุยได้ไหมค่ะ”

“ได้ค่ะ วันไหนคะ เอ่อ ฉันสะดวกเฉพาะวันเสาร์นะคะ”

อีกฝ่ายบอกว่าให้เธอแอดไลน์ไว้เพื่อนัดวันเวลา รายารีบทำทันที
สนทนากันสั้นๆ จบก็รีบวิ่งไปขึ้นรถเมล์สายที่รออยู่ซึ่งมาจอดป้ายพอดี

๓

สำนักงานของไซคีเป็นอาคารสูงแปดชั้น หลังจากแลกบัตรเรียบร้อยรายากับเพื่อนที่ชื่อวิกกีซึ่งมาจากบ๊อบอัปเหมือนกันก็ได้รับคำบอกให้ขึ้นมาชั้นที่ห้าซึ่งเป็นสตูดิโอของบริษัท เวลานั้นมีหญิงสาวหน้าตาดีราวเจ็ดแปดคนยืนเกาะกลุ่มกันอย่างหลวมๆ ดูเหมือนว่าจะเป็นนางแบบที่นัดมาถ่ายแบบเก็บไฟรฟ์วันนั้นเช่นเดียวกัน

“คุณรายากับคุณวิกกีสตูดิโอ สอง เดี่ยวนั่งรอสักครู่ นะคะ”

เจ้าหน้าที่สาวคนหนึ่งบอก รายาจึงถอยมาเพื่อหาที่นั่ง จังหวะนั้นก็ได้ยินบทสนทนา

“น้องพิมพ์พรรณ เชิญครับ สตูดิโอ หนึ่งครับ ถ่ายกับพี่ซุน”

“อ๋อ พี่ซุนเหรอคะ”

เสียงกรีดร้องเบาๆ ของเธอทำให้นางแบบที่นั่งรออยู่มีปฏิกิริยาตามๆ กัน ส่วนเจ้าตัวนั้นลึงโลดอย่างเห็นได้ชัด

“ไม่อยากเชื่อเลยว่าได้เป็นนางแบบให้พี่ซุน คิดถูกจริงๆ ที่ตัดสินใจมา แค่นี้ก็ตายตาหลับแล้ว”

รายาเหลือบมอง เห็นชายร่างสันหัดกำลังเดินนางแบบหน้าสวยคนนั้นเข้าไปในห้อง

“โห ได้ถ่ายกับสิริภทธร ชุน ด้วย” วิกกีที่นั่งอยู่ข้างๆ เอ่ยขึ้น น้ำเสียงตื่นเต้นปนอิจฉา

“รู้จักด้วยหรอ?”

“แหม ใครจะไม่รู้จักพี่ชุนคะ อ๊ะ อย่างบอกนะคะว่าพี่ไม่รู้จัก”

วิกกีอายุน้อยกว่าจึงเรียกรายาว่าพี่ แต่ไม่ว่าจะเป็นบุคลิกหรือประสบการณ์ในงานถ่ายแบบล้วนนำหน้ารายาไปไกล

“เขาเป็นช่างภาพมือหนึ่งของไซคีคะ ดังมากนะคะ ในวงการพูดกันว่า ถ้านางแบบคนไหนได้ผ่านเลนส์ของพี่เขานี้คือ ‘มีของ’ และจะไปได้ไกลหลายคนเลยอยากให้เขาถ่ายให้คะ”

รายาฟังคำเล่านั้นพลางเลิกคิ้วด้วยความงุนงงเล็กน้อย

ดูเหมือนชายที่ชื่อสิริภทธรจะเป็นคนมีชื่อเสียง คิตอยู่ในใจว่าไซคีที่ตนไม่ได้ถ่ายกับช่างภาพคนนี้ เพราะเธอไม่รู้จักเขาเลย ถ้าทำกิริยาเหมินเฉยจะทำให้ช่างภาพใหญ่เสียหน้าและคงทำให้เธอเสียงานแน่ๆ

สาเหตุที่รายาต้องมาถึงที่นี่วันนี้เป็นผลมาจากวันเสาร์ที่แล้ว เธอเข้าไปคุยกับเจ้าของมอเดลลิงป๊อปอัป ซึ่งก็มีช่างภาพที่ถ่ายรูปเธอวันนั้นอยู่ด้วย ทั้งสองแจ้งว่าบริษัทใหญ่อย่างไซคีสนใจให้เธอเข้าไปเทสต์หน้ากล้อง แต่เนื่องจากตอนนี้เธอเป็นนางแบบในสังกัดของป๊อปอัป จึงต้องถามความสมัครใจ

“ถ้าทางไซคีเรียกคุณไปถ่ายงาน ทางป๊อปอัปต้องหักเปอร์เซ็นต์ ตรงนี้คุณรายน่าจะพอเข้าใจใช่ไหมครับ” ช่างภาพหนุ่มคนนั้นอธิบาย หญิงสาวก็พยักหน้าเข้าใจ

“คุณรายาค่ะ”

“ค่ะ” รายากำลังคิดอะไรเพลินๆ พอได้ยินเสียงเรียกชื่อก็สะดุ้งสังเกตได้ว่ามีสายตาหลายคู่มองมา คงเป็นเพราะชื่อที่แปลกหูของเธอ

นั่นเอง

อยู่ๆ หญิงสาวก็คิดว่าทำไมตนถึงเลือกใช้ชื่อนี้ น่าจะคิดให้ถี่ถ้วนกว่านี้อีกหน่อยเพราะมันไม่ต่างกับของเดิมมากนัก แต่อีกใจก็คิดว่าคงไม่เป็นอะไร “พวกเขา” ไม่ใช่คนเล่นโซเชียลเน็ตเวิร์กเท่าไร

คอสตูมของงานเทศกาลนักท่องเที่ยวต่างจากเสื้อผ้าของแบรนด์ที่เธอเคยถ่ายมาเล็กน้อย ชุดแรกเป็นเสื้อสายเดี่ยวเอวลอยกับกางเกงยีนขาสั้น ชุดที่สองเป็นเสื้อกล้ามแบบครอบ ท่อนล่างเป็นกางเกงยีนขายาวทรงหลวมซึ่งเปิดเผยสัดส่วนมากกว่า แต่ก็ไม่ใช่ปัญหาสำหรับรายา หญิงสาวโพสท่าได้สิ้นไหล

“สวยครับ ดีมากครับ”

ครูเดียวตากล้องก็พยักหน้าให้เป็นสัญญาณว่าจบการถ่ายเพียงเท่านั้น ระหว่างเดินไปเปลี่ยนชุด รายาได้ยินบทสนทนาที่เขาคุยกับสไตลิสต์แว่วๆ

“สวย ยิ้มน้อยไปหน่อย แต่ชิ้นกล้อง น่าจะเมกอัพได้หลายแบบเลย”

แม้จะได้รับคำชม แต่กระนั้นรายาก็ไม่ได้คาดหวังว่าจะได้งานกับที่นี่มากนัก บริษัทใหญ่อย่างนี้คงต้องการคนที่เปี่ยมมืออาชีพอยู่แล้ว เธอเองเป็นนางแบบสมัครเล่นที่รับจ๊อบเสริมเท่านั้น ถ้าได้งานก็ถือว่าเป็นโชคดี

แต่คำคำนี้ไม่เคยมีอยู่ในชีวิตรายา

รายาขึ้นรถเมล์กลับที่พัก พอลงจากรถเมล์ก็ต่อรถกะบ๊อไปตลาดนัด ความคิดเรื่องงานเรื่องลูกรักยังวนเวียนอยู่ในหัว

“รายา”

รายากำลังรอซาลาเปาอยู่ที่หน้าร้านในตลาดนัด เธอหันไปตามเสียงเจอผู้หญิงอายุรุ่นราวคราวเดียวกันแต่งตัวง่ายๆ ด้วยเสื้อเชิ้ตกับกางเกงยีนส์ ยิ้มอย่างเป็นมิตรมาให้

“ปอ”

พรปวีร์หรือปอเป็นน้องสาวของปานเทพ เจ้าตัวเป็นครูที่โรงเรียนของไออุ่น แต่ไม่ได้สอนลูกสาวเธอเพราะอีกฝ่ายสอนชั้นประถมต้น

“วันนี้ไม่ได้หยุดเธอ” พรปวีร์ถามเพราะเห็นรายาแต่งตัวสวยคล้ายไปทำงาน

จังหวะนั้นคนขายเรียกรับของ รายาจึงหันไปจ่ายเงินและรับถุงชาลาเปมาถือไว้ อีกมือหนึ่งความหาถุงผ้าในกระเป๋าถือเพื่อเตรียมไว้รวมกับของกินอื่นๆ

“เปล่าหรือก ไปคุยเรื่องงานถ่ายแบบนะ”

พรปวีร์พยักหน้ารับรู้ พี่ชายเคยเล่าให้ฟังว่ารายามีงานเสริมเป็นนางแบบถ่ายเสื้อผ้า เธอไม่แปลกใจเพราะรายาหน้าตาสะสวยและหุ่นได้สัดส่วนขนาดที่เธอยังชื่นชม

“ไม่ได้เจอกันตั้งหลายวัน น้องไอเป็นยังงัยบ้าง เห็นพี่ปานบอกว่าเข้าโรงพยาบาล”

เพราะงานที่ต้องอยู่ร่วมกับเด็กและผู้ปกครองทำให้เสียงพรปวีร์นุ่มนวลตอนที่ถามถึงลูกสาวของเธอ

“กลับมาพักที่บ้านแล้ว แต่เดี๋ยวอาทิตย์หน้าต้องไปใหม่”

คนฟังพยักหน้า “อีกสักพักคงจะค่อยๆ ดีขึ้นละ ถ้ามีอะไรให้ช่วยก็บอกได้เลยนะ ไม่ต้องเกรงใจ”

คำพูดนั้นแสดงความหมายว่าอีกฝ่ายคงรู้แล้วว่าลูกสาวเธอป่วยเป็นโรคร้ายแรง รายายิ้มรับ “ขอบใจมากนะ”

พรปวีร์ยิ้มให้กำลังใจแล้วพาเปลี่ยนเรื่อง “แล้วได้อะไอย่างอื่นบ้างหรือยัง นี่ๆ ขนมปังร้านนั้นอร่อยมากเลยนะ รายาซื้อไปเป็นมือเขาลี ปอซื้อประจำเลย”

รายาแสดงท่าทางสนใจ พรปวีร์จึงพาเดินไป ตอนกลับก็ให้ซ้อนมอเตอร์ไซด์เพื่อไปส่งบ้านอีก แม้คุณแม่ลูกหนึ่งปฏิเสธอย่างเกรงใจแต่อีกฝ่ายก็ไม่รับ บอกว่าจะได้ไปหาไออุ่นด้วย

“แล้วพรุ่งนี้ไปทำงานที่ไหนใหม่”

พรปวีร์ถามตอนเดินกลับมาที่รถหลังจากได้คุยกับไออุ่น เธอโง่งงใจ ที่เห็นว่าเด็กหญิงยังคงยิ้มได้ ร่ายาตอบอีกฝ่ายว่าต้องไปทำงานที่ร้านกาแฟ เล็กประมาณหกโมงเย็น

“พอดีปอกกับแม่จะทำโก๋อบ เดี่ยวเอามาฝากรายากินเป็นมือเย็นแล้ว กันนะ ประมาณลักทุ่มหนึ่งได้ไหม”

ครูสาวทั้งบอกกล่าว เสนอและสรุปเสร็จสรรพทำให้รายาไม่ทัน ปฏิเสธ

“ขอบใจนะ”

“ไม่เป็นไร เรื่องเล็กน้อยนะ” พรปวีร์ตอบอย่างร่าเริง รอยยิ้มนั้น จริใจ เพิ่มความชุ่มชื้นในหัวใจให้รายาได้บ้าง

ไม่ว่าจะเป็นพี่ชาย น้องสาว หรือมารดาของทั้งคู่ต่างก็หิวยืนความ ปรารถนาดีให้เธอเสมอ ไม่มีที่ท่าแคลงใจหรือสร้างกำแพงใส่เธอกับลูก แม่แต่ชนิดเดียว ดวงตาของพวกเขาเต็มไปด้วยความหวังดี

แต่ยิ่งดีเท่าไร รายาก็มักกล้าแม่แต่จะคิดฟุ้งพาพวกเขา เธอต่ำต้อย เกินไป

สิริภรนั่งอยู่ในแคนทีนที่ชั้นสี่ของบริษัท มันเป็นที่นั่งพักผ่อน มุม สิบบุหรีและชายจำพวกเครื่องดื่มกับขนมปังรองท้อง ให้พนักงานแวะมาเติม พลั่ก่อนจะไปทำงานต่อ ส่วนอาหารกลางวันเต็มมือนั้นส่วนใหญ่จะเข้าไปฝาก ท้องกันที่ร้านกับข้าวในซอยใกล้ๆ นี่มากกว่า

กาแฟหมดแก้วแล้ว แต่ชายหนุ่มยังไถ่ไต่ไปเรื่อยๆ ภาพนางแบบ ที่คัดเลือกมาจากมอเดลลิงถูกปล่อยลงเฟ้นเพจเฟซบุ๊กของบริษัท ความใหม่ สดเรียวยอดวิวและยอดแชร์ได้ตามที่วิวัฒน์ต้องการ เขาบอกฝ่ายการตลาด ว่าให้คัดเลือกคนที่ยอดไลก์สูงๆ ไว้สักห้าหกคนเพื่อมาลองถ่ายแบบสำหรับ เว็บไซต์ไซตี้โดยเฉพาะ

สิรภัทรหยุดที่ภาพของนางแบบคนหนึ่งในเสื้อลำคอรอบกับกางเกงยีนเอวต่ำ ภาพเซตนี้ถ่ายในสตูดิโอก็จริง แต่เสน่ห์ของหญิงสาวโดดเด่นเกินสถานที่ จนชวนให้จินตนาการว่าถ้าเซตฉากเซตแสงเต็มกว่านี้จะสวยงามขนาดไหน

ตาสวยจริง เคยเห็นที่ไหนนะ สิรภัทรยังนึกไม่ออก

“อ้าวพี่ซุน อยู่นี่เอง”

น้ำเสียงกึ่งโล่งใจตั้งขึ้นข้างหลัง สิรภัทรหันไป เห็นแก่งเดินเข้ามา

“กำลังจะโทร. หาพอดี เสียกฤตยามหาพี่อยู่นะ” แก่งบอกขณะนั่งลงฝั่งตรงข้าม

“เรื่องอะไร” เขาวางไอแพด เอนหลังพิงพนัก ผ่อนลมหายใจยาว

“แกว่าจะทำโปรเจกต์”

“โปรเจกต์อะไรอีกะ คิดนั่นคิดนี่ไม่หยุด กูไม่ได้พักเลย เหนื่อยนะเนี่ย”

“เดี๋ยวผมไปบอกเฮียแบบนี้ละ”

“อยากลองปากแตกดูก่อนไหม”

สิรภัทรพูดหนึ่งแล้วพรวดพราดลุกไป แก่งยิ้มเหยยทำท่าจะลุกตาม รุนไฟไป แต่ก็นึกได้ว่าจะมาซื้อเครื่องดื่มด้วยเลยปล่อยให้อีกฝ่ายเดินไปก่อน

หลังจากมาถ่ายแบบเก็บโปรไฟล์ก็ถึงเทสต์หน้ากล้องไม่ถึงสัปดาห์ รายากับวิกก็ก็ได้งานถ่ายแบบจากไซติ วิกก็ถ่ายเสร็จก่อนจึงขอตัวกลับไปแล้วตอนนี้เพิ่งถึงคิวของรายา

“ปล่อยมือหน่อยครับ ผ่อนไหล่หน่อย”

โอม ช่างภาพอีกคนของไซติบอก เขาละลายตาจากเฟรมกล้องเพื่อมองภาพจริง นางแบบหน้าตาสวยมาก หุ่นก็ดี เสียอย่างเดียวคือไม่สามารถแสดงสีหน้าให้แพรวพราวกว่านี้ได้ ทั้งที่โปรดิิวเซอร์พยายามคุย แต่ก็ได้

เพียงรอยยิ้มแบบแยกเขี้ยวไปเสียอีก ที่สำคัญคือตัวเธอเกร็งอย่างเห็นได้ชัด ทำให้เสื้อผ้าที่ควรจะมีไหวแอ่งกระด้างไปด้วย

เขาคดขี้ตเตอร์อีกครั้ง สายศีรษะก่อนจะหันไปทางสไตลิสต์ทำนองขอความช่วยเหลือ

“ผ่อนคลายหน่อยนะคะ คิดซะว่าอยู่ในบ้านตัวเอง สบายๆ”

แต่รายก็ยังหายใจขัด เสื้อผ้าวันนี้ต่างจากที่ผ่านมาชัดเจน เพราะเป็นชุดนอนเนื้อบางเบาสุดแสนจะเซ็กซี่ โดยเฉพาะท่อนบนที่เป็นลูกไม้ยิ่งทำให้หญิงสาวไม่กล้าขยับตัว แม้ว่าจะมีซิลิโคนเซฟกันบีบแล้วก็ตาม ส่วนท่อนล่างก็สวมเพียงกางเกงใน แม้เธอเคยผ่านการถ่ายแบบกางเกงขาสั้นมาก่อนแต่ก็ไม่ชินนัก

ยิ่งไม่มั่นใจ ก็ยิ่งไม่กล้าแสดงสีหน้า จากเดิมที่ไม่ค่อยยิ้ม เลือกลงแสดงผ่านสายตา กลับกลายเป็นหวาดหวั่นจนต้องเลือกหลบตาไม่มองกล้องเป็นส่วนใหญ่

“โอเคครับ วันนี้พอเท่านี้”

รายถอนใจออกมาอย่างโล่งอก งานถ่ายแบบเสื้อผ้าไม่ใช่เรื่องยาก แต่ลำบากตรงประคองร่างกายได้เสื้อผ้าที่ดูไม่เหมือนเสื้อผ้านี้ต่างหาก

ตอนที่บ๊อบบ๊อดิตต่อว่ามีงานของไซคีเธอก็รู้ว่าเป็นชุดนอน แต่ไม่คิดว่าจะเซ็กซี่ขนาดนี้ ห้องในโรงแรมเปิดเครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำ แต่มีรายาชุ่มเหงื่อ จากสายตาของช่างภาพเธอก็ทำได้ไม่ดีเท่าไรนัก ต่างจากวิกกีที่โพสท่าได้คล่องแคล่ว แม้บางครั้งจะแสดงสีหน้าเขินอาย แต่ก็ดูเป็นธรรมชาติแฝงความเย้ายวน

เอาเถอะ จบไปแล้ว ถึงจะเป็นงานเดี่ยวภายใต้บริษัทใหญ่ก็ไม่ใช่เป็นอะไร ถึงอย่างไรก็ต้องมีงานเล็กๆน้อยๆหลุดมาให้ได้เก็บเล็กผสมน้อยพอสำหรับค่ารักษาไออุ่นก็พอ อย่งไรก็ยังมีงานประจำให้อุ่นใจอยู่

“รายา กรมธรรม์เลขที่ ๐๓๘/๖๕ ชื่อผู้เอาประกันไม่เรียบร้อยนะ ดูดีๆ แก้มใหม่ด่วนเลย”

รายารีบเปิดไฟล์ในคอมพิวเตอร์หลังจากพรทียโทร. มาท้วงเอกสาร พบว่าตนเองก็อปปีกรมธรรม์ฉบับก่อนหน้ามา แต่คงเพราะรีบร้อนหรือไม่ก็มืออะไรมาขัดจังหวะจึงไม่ได้ดูให้รอบคอบ

“ขอโทษค่ะ เตียวหนูแก๊ไปให้ใหม่เตียวนี้แหละค่ะ”

“โอเคจ๊ะ”

รายารีบจัดการแก้ไข พรินต์เอกสารออกมาแล้วเอาไปให้พรทีย อีกฝ่ายรับไปโดยไม่พูดอะไร แต่รายาก็รู้ว่าจะต้องโดนตำหนิแน่ๆ ลูกค้มาทำสัญญาแล้วเห็นเอกสารของตัวเองยังมีชื่อคนอื่นอยู่ก็คงเคืองใจไม่น้อย และมันอาจส่งผลต่อความน่าเชื่อถือของบริษัทด้วย

กลับมาวันที่แล้วหายใจไม่ทั่วท้อง ทำงานต่อไปสักพักพรทียก็โทร. มาเรียกให้ไปคุยกับศุภชัย หัวหน้าฝ่าย รายาสูดลมหายใจลึก เตรียมตัวเตรียมใจ

รายามาเคลียร์ค่าใช้จ่ายในการรักษาไออุ่นซึ่งเป็นแค่ครั้งแรกในระยะแรกเท่านั้น ลูกของเธอก็จะต้องทำการรักษาแบบนี้อีกสองครั้งแล้วจึงจะประเมิณผลออกมาได้

เป็นครั้งแรกที่เห็นตัวเลขแล้วใจไหววูบ โชคดีที่ได้งานถ่ายแบบชุดนอนเข้ามา รายาจึงจัดการค่าใช้จ่ายนี้ให้จบภายในครั้งเดียวได้ แม้ทางโรงพยาบาลแจ้งว่าสามารถยื่นเรื่องขอผ่อนชำระค่าใช้จ่ายได้ เนื่องจากไออุ่นเป็นผู้ป่วยใน มีประวัติการรักษาและประวัติการชำระเงินที่ดีจึงได้สิทธิ์นี้ แต่หญิงสาวคิดว่าจะรอให้ถึงที่สุดก่อนแล้วค่อยตัดสินใจอีกที เพราะการผ่อนชำระต้องเสียดอกเบี้ย แม้ว่าจะไม่มากก็ต้องคิดให้ถ่วง ซึ่งตอนนั้นในหัวเธอมีแต่เรื่องให้คิดเต็มไปหมด

ตอนที่เข้าไปคุยกับศุภชัย เขาจะเข้าใจที่เธอเครียดเรื่องอาการป่วย

ของลูกสาว แต่เขาเป็นคนละเอียดและไม่ชอบเสียหน้าจึงยั่วว่าอย่าให้เกิดขึ้นอีก

‘ผมจะให้พรทิพย์เขาช่วยดูอีกที ถ้ามีอะไรผิดพลาดจะได้แก้กันก่อน แต่คุณก็ต้องมีสมาธิมากกว่านี้ เข้าใจไหม’

‘เข้าใจค่ะ ขอโทษค่ะ’

นั่นทำให้รายาต้องใช้เวลาพักเที่ยงหลังจากกินข้าวเสร็จไปกับการทำงาน ข้ออ้างเรื่องลูกป่วยไม่สามารถใช้อธิบายความผิดพลาดได้ทุกครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานที่เกี่ยวกับเอกสารของเธอ

“แม่จ๋า น้องไอไม่ได้ไปโรงเรียนแล้วเหวอ”

เสียงเล็กๆ ดังสติเธอกลับมา ตอนนี้น้องสาวนอนอยู่ในอ้อมกอดเธอ ในคำคืนที่เริ่มสัมผัสได้ถึงลมหนาวสองแม่ลูกคุยกันเบาๆ

“น้องไอไม่สบายไงคะ หายดีเมื่อไรก็ได้ไปนะ”

“น้องไออยากเจอซานม อยากเจอไอโม่ อยากเจอพีพี”

เด็กน้อยพูดชื่อเพื่อนออกมาทีละคน รายาลูบศีรษะลูกสาว

“ซานม ไอโม่ พีพีก็คิดถึงน้องไอค่ะ แต่ว่าน้องไอรออีกนิดนะ ให้แข็งแรงกว่านี้ก่อน อยู่กับแม่อีกแป๊บหนึ่งเดี๋ยวพรุ่งนี้เราวาดรูประบายสีกัน”

ไออุ่นทำตาปริบๆ แล้วก็ขมวดคิ้ว “แต่ว่าเดี๋ยวแม่จ๋าก็ไม่อยู่อีก”

รายายิ้มบางๆ ก้อนความเศร้ามาจุกที่คอ “แม่จ๋าต้องไปทำงาน แม่จ๋าต้องหาเงินไว้เยอะๆ เอาไว้ซื้อสมุดระบายสีให้น้องไอ น้องไอเป็นเด็กดี เข้าใจแม่จ่านะ นะคะน้องไอ”

เธอมองหน้าลูกสาว ทำท่าอ้อนวอนเสียงอ่อนหวาน เด็กน้อยทำท่าคิดก่อนตอบ

“น้องไอเข้าใจค่ะ พอมีเงินเยอะๆ ก็จะได้กินขนมเยอะๆ น้องไออยากกินสตรอว์เบอร์รี่”

“ได้ค่ะ เดี่ยวแม่จ๋าซื้อให้”

ไออน์ยิ้มแฉ่ง จากนั้นรายาก็เล่านิทานที่ลูกชอบฟัง จนในที่สุดเด็กน้อยก็หลับหลับสนิท เธอถอดกระช้ำร่างนั้นไว้ มองดวงหน้ากลม นี่เป็นแก้มแรกเท่านั้น ยังมีเรื่องอีกมากมายที่ต้องอธิบายให้เจ้าของชีวิตน้อยๆ นี้เข้าใจ

ถึงวันนั้นรายาจะอดทนต่อความเจ็บปวดให้ถึงที่สุด

ห้องประชุมของไซคี

“เราจะเลือกนางแบบมาเจ็ดคน ถ่ายนอกสถานที่รวมเจ็ดแห่ง เจ็ดคอนเซปต์ โดยจะเน้นให้ภาพรวมมีความแฟนตาซีว่าปกติ เหมือนขึ้นจากภาพยนตร์ ใช้ภาพอ้างอิงประมาณนี้”

เมย์ โพรติวเซอร์ของทีมนเสนอแผนงานที่ได้รับโจทย์จากวิวัฒน์ให้ที่ประชุมฟัง ซึ่งก็มีทั้งเจ้าของบริษัท ช่างภาพ สไตลิสต์และทีมเมกอัพ

“ทุกคนคงเคยเห็นงานดิจิทัลอาร์ตกันมาแล้ว แต่ของเราจะเป็นคนจริงๆ ใช้ฉากที่คนทั่วไปไม่เคยเห็น ผสมกับงานแต่งภาพ นั่นคือตัวอย่างสถานที่” เธอโชว์ภาพขึ้นบนจอโปรเจกเตอร์ “ส่วนจะมีคอนเซปต์อะไรบ้างจะขอพิจารณาประกอบบุคลิกของนางแบบที่เลือกมาอีกทีค่ะ”

สายตาของทุกคนมองภาพที่เมย์โชว์บนจอ ก่อนจะมีคนเริ่มเสนอความคิดเห็น

“วันนี้ก็ต้องเลือกนางแบบก่อน ใครจะเลือกล่ะ” รุ่ง สไตลิสต์มากประสบการณ์ถาม

“ช่วยกันเสนอขึ้นมาสักสิบถึงสิบห้าคนก่อน แล้วค่อยคัดอีกที” วิวัฒน์บอก “ไอ้พวกบิกโพร่ มึงช่วยกันเลือกมาเลย”

บิกโพร่คือนิกเนมที่วิวัฒน์ชอบใช้เรียกแก๊งช่างภาพตัวท็อปของไซคี ประกอบด้วย โอม วิทยา สิริภัทร และเคน สิริภัทรเป็นคนแรกที่ยกมือ

“สโคปคอนเซปต์สถานที่ก่อนดีกว่า งานมันควรเป็นธีมเดียวกัน แต่ต่างที่รายละเอียดพวกโทนสีหรือความหมายของภาพ” เขาเอียงศีรษะ “ผม

ชอบภาพป่าสน ขอดูอีกที”

เมย์ชี้ภาพนั้นบนจออีกครั้งตามคำขอ

“สีเขียวของป่าสน สีแดงของใบเมเปิล หรือสีน้ำตาลของฟางแห้ง จะขับให้นางแบบสวยโดดเด่นกว่า นางกลางไพร นางฟ้ากลางป่า ประมาณนี้”

วิวัฒน์เลิกคิ้ว “คิดตามแล้วจึงอยู่นะ ไม่มีใครถ่ายงานธรรมชาติแบบนี้มานานแล้วด้วย เอาเลยไหม”

เขาถามแล้วหันไปทางที่ประชุม หลายคนพยักหน้าและชื่อไอเดียของสิริภัทรทันที

“ถ้าใช้สีกำหนดก็คุมคอสตูดิโอได้ง่ายด้วย” รุ่งพยักหน้า ยกมือทำนองว่าเห็นด้วยกับความคิดของชายหนุ่ม

เมย์ก็เสริมว่าถ้าใช้คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมในแต่ละคอนเซปต์ก็ได้เช่นกัน

เป็นอันสรุปว่าสถานที่ถ่ายแบบเลือกเป็นป่า แต่แตกต่างกันที่รายละเอียด ต่อมาก็เป็นนางแบบ คราวนี้เป็นเสียงของช่างภาพ โดยที่วิวัฒน์บอกว่าต้องเลือกนางแบบมีชื่อเพื่อการันตีผลงาน

“ต้องใช้คนแรงก็สูงหน่อย เพราะงานนี้ออกนอกสถานที่ ต้องคุม”

นางแบบเจ็ดคนถูกเลือกอย่างรวดเร็ว ซึ่งล้วนแต่เป็นนางแบบระดับท็อปของไซค์ทั้งนั้น

“มีอะไรไหมซุน”

วิวัฒน์ถามช่างภาพอันดับหนึ่งอย่างรู้ใจเพราะเห็นเขานิ่งเงียบไม่ออกเสียงอยู่คนเดียว

“ผมว่างานนี้ร้านาจะใช้นางแบบหน้าใหม่ร่วมด้วย ลักสามคนน่าจะดี นอกจากจะได้ความสดใหม่แล้วยังลดต้นทุนค่าตัวได้อีก”

เจ้าของบริษัทหัวเราะหึๆ อย่างไม่นึกโกรธคำพูดตรงไปตรงมาเพราะชินแล้ว “งั้นมีงเลือกมา”

สิริภัทรเลิกคิ้ว หันไปมองเพื่อนร่วมงานอีกสามคนเพราะคงต้องตัด

นางแบบที่เลือกไว้ออก แต่ทั้งสามคนก็เห็นด้วยและเลือกนางแบบหน้าใหม่ที่ไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน โดยดูจากยอดวิวและคุณสมบัติส่วนตัวของนางแบบผสมกัน

“ยูฟ่าหนึ่งละ มาแรงสุดในบรรดาหน้าใหม่ สองวิกกี สาม...ระหว่างศศิกับรายา อิม ขึ้นกล้องทั้งคู่นะ เอาใครดี” วิทยาหันไปขอความเห็นเพื่อนๆ

“ผมเคะรายา”

สิริภัทรพูดชื่อนางแบบออกมา ทำให้อีกสามคนแทบจะหันไปมองพร้อมกัน อย่างที่รู้ ชายหนุ่มไม่ค่อยเอ่ยชื่อใคร และเป็นที่รู้กันว่าถ้าเขา ‘ขอ’ กับวิวัฒน์ว่าจะถ่ายใคร คนนั้นย่อมพิเศษ

“คนนี้เหร่อ ทำงานด้วยยากวะ” โอมเป็นคนพูด เพราะเขาเพิ่งถ่ายรายาไปไม่นาน “น้องเหมาะกับถ่ายแบบเสื้อผ้ามากกว่า ดูไม่ค่อยมีฟิลลิ่ง ูกับรุ่งก็ช่วยกันบิลด์แทบตาย ดีหน่อยลูกค้าไม่ว่าอะไร”

สิริภัทรผุดยิ้ม สายต่ายังจับจ้องภาพร่างงดงามในชุดนอนลูกไม้สีครีม สายตาที่มองกล้องฉายแววชัดเจน ทว่าเขารู้สึกว่าแฝงด้วยความลึกลับบางอย่าง

“ถ้าอย่างนั้นคนนี้ผมถ่ายเองแล้วกัน ดูท้าทายดี”